

ХІІІ

«Так-то Шая-Ляйб розстався
Із жидами і до нас
Умирать прийшов. І справді,
Швидко, наче свічка, згас.
Радісно вмирав він. «Много
Натерпівсь я,— говорив,—
Много я в гарячій крові
І добра, і зла творив.
Все бажав по-людськи жити,
Чоловіком з людьми быть...
Слава богу, що прийшлося
Хоч останній раз дихнуть
Між людьми, що справді люди,
Хоч огрітися в сім'ї,
Що блаженних патріархів
Вік нагадує мені».
Так-то, сину, і сконав він.
Золота душа була!
Без таких людей земля би
Сталась темна і гнила.
Може, то й за патріархів
Золоті часи були,
Та все-таки патріархи
Люд жидівський завели
У Єгипет у неволю,
Аж пророк-убійця встав,
З невгомним, диким серцем,
Тих невольників підняв.
Вивів їх в пустиню дику,
Водив блудом сорок літ,
Та навчив їх здобувати,
Збудувати новий світ».